

Gratia

Gratia nisi gratis est, non est gratia
«Om nåden inte är gratis, är det ingen nåd»
Augustinus

Kyrkoblاد – Evangelisk–lutherska bekännelsekyrkan
Kirkeblad – Den Evangelisk lutherske bekjennelseskirke

Nr 1- 2018 årgang 22

GRATIA

ELBK är en kyrka med församlingar i Sverige och Norge. För oss är Bibeln Guds eget ord. ELBK är en evangelisk luthersk kyrka för att Bibeln är källan till tro, lära och bekännelse. ELBK har de lutherska bekännelseskriifterna som en god och nyttig sammanfattning av vad Bibeln lär.

<https://elbk-org.danaweb1.com>
post@elbk.org

Redaksjonssekretær:

Gunnar Hjorthaug
gunnar.hjorthaug@icloud.com

Kirkestyret:

Asbjørn Hjorthaug, formann/
ordf.

Åke Malander.v.form.

Jan-Erik Andersson, kasserer/
kassör

Nils Svensson.

Kjell Rydh.v.sekr.

Kirkestyrets adr: Rugdeveien 3
N-1823 Knapstad.

Mob.tlf +4799218203

Kyrkans sv. bankgironr

5633-5136

Kirkens no.bankkontonr.

1135.10.53102

Menigheter/Församlingar:

S:t Matteus ev luth förs.,
Uppsala

S:t Johannes ev luth förs.,
Yxenhult

S:t Andreas ev.luth förs.,
Skellefteå

Kh Åke Malander,
ake.malander@telia.com

God påske

«Se, Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh. 1,29)

Jeg har det siste halve året vært med på et korprosjekt der vi har sunget igjennom hele Händels Messias. Opplevelsen tok ikke slutt med de siste konsertene og framføringene. Melodiene og strofene kommer opp og jeg blir gående å nynne for meg selv. Plutselig dukker satsen opp som starter med: «Behold the Lamb of God, that taketh away the sin of the world.» (John 1: 29).

Vi har nettopp lest tekstene for Maria Budskapsdag. Maria kommer til sin slektning Elisabeth. Den unge jenta Maria har fått beskjed om at hun skal føde Guds Sønn og søker trøst og råd hos Elisabeth som venter barnet, døperen Johannes. Maria hilser og Elisabeth roper høyt av glede og sier: «*Før da lyden av din hilsen nådde øret mitt, sparket barnet i magen min av fryd.*» (Luk 1:44). Dette er første gang Jesus og døperen Johannes møtes. Rett nok er de fostre i sine mødres mager, men det er fullverdige liv. Den ene er Jesus Kristus verdens frelser, noen få dager etter unnfangelsen. Den andre er han som skulle rydde vei for Jesus, døperen Johannes, som er et 6 måneder gammelt foster. Det er et fullverdig menneske fra unnfangelsen av. Elisabeth kaller Maria «*Min Herres mor*». Ingen tvil om at den Hellige Ånd hadde opplyst de om hva som var i ferd med å skje med dem begge.

Jesus og Johannes møtes flere ganger. Mest kjent er møtet ved Jesu dåp ved Jordan. Her får Johannes og Jesus høre Gud selv: «*Og det lod en røst fra himmelen: "Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede."*» Matt 3:17. Så er det at Johannes står der med sine disipler og ser Jesus går forbi, peker og sier: «*Se, Guds lam, som bærer bort verdens synd!*». For et evangelium! Uttrykket «*verdens synd*» innbefatter Johannes, mine og dine synder, ja alles synder. Johannes peker på Jesus og på det som skjer i påsken. Guds lam, Jesus Kristus, ofrer seg for oss slik at vi går fri.

Så dukker en ny strofe fra Händels Messias opp i tankene mine: «*Surely, He hath borne our griefs, and carried our sorrows! He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon Him.*» (Isaiah 53: 4-5) «*Sannelig, våre sykdommer tok han, våre smerter bar han. Vi tenkte: Han er rammet, slått av Gud og plaget. Men han ble såret for våre lovbrudd, knust for våre synder. Straffen lå på ham, vi fikk fred, ved hans sår ble vi helbredet.*» Jes 53:4-5

Ta fram Messias av Händel i påsken. Hør hvordan musikken og teksten smelter sammen og gjør evangeliet til det glade og gode budskapet som det virkelig er.

God påske!

Asbjørn Hjorthaug

Nya testamentets grekisk-romerska omvärld

Paul and Barnabas in Lystra
av
Johann Heiss(1640-1704)
Fra Tysklands
nasjonalmuseum
Wiki Media Commons

Hos dem som stod i den gamla trons tjänst och livnärde sig på detta fanns det naturligtvis också ett intresse att allt skulle förbli som det var.

Att det kunde vara just så, lär vi oss av vad som hände Paulus i **Efesus**. Staden var en av de större i det romerska riket, och den blev under två år säte för Paulus' förkunnelse i den romerska provinsen

Asien, dvs. västligaste delen av nuvarande Turkiet.

När Paulus till slut skulle ge sig iväg, ställde silversmeden Demetrius till med ett upplopp riktat mot den kristna läran eller "den vägen" som det heter i berättelsen om upploppet Apg (19:23-40). Bakgrunden var att Demetrius och andra konsthantverkare livnärde sig på att tillverka små kopior i silver av **fruktbarhetsgudinnan Artemis' tempel** vilket räknades till den dåvarande världens sju underverk. Miniaturerna av templet köptes av pilgrimer och gav silversmederna stora inkomster.

Demetrius kallade samman smederna och deras arbetare och sade: Ni vet att vårt välstånd kommer av detta arbete. Men nu har den där Paulus, inte bara i

Låt er inte ryckas med av alla möjliga främmande läror (Hebr 13:9)

I **Lystra** botade Paulus en man som hade varit lam i fötterna ända från födseln och aldrig kunnat gå. (Apg 14:8-18)

När folkhopan såg undret började de ropa på lykaoniska, som var ett av folkspråken som behållit sin ställning vid sidan om grekiskan. Paulus och hans följeslagare Barnabas förstod inte lykaoniska och fattade därför inte vad folket ropade, nämligen: "Gudarna har stigit ner till oss i människogestalt", och inte heller förstod de att folket trodde att Barnabas var Zeus, den högste guden, och att Paulus var Hermes, gudarnas budbärare, eftersom det var han som förde ordet.

Det gick så långt att prästerna vid **Zeus tempel** utanför staden förde fram bekransade tjurar till slaktoffer. När Paulus och Barnabas fattade vad som var på färde blev de upprörda och rev sönder sina skjortor från halslinningen nedåt bröstet och ropade: "Människor, vad tar ni er till! Vi är bara människor, alldeles som ni. Vi kommer med ett gott budskap till er: Ni ska vända er ifrån dessa tomma avgudar till den levande Guden". På så sätt lyckades de nätt och jämnt lugna folket så att man inte offrade åt dem.

Folket i Lystra åkallade de grekiska gudarna Hermes och Zeus. Gudasagornas barnsliga föreställningar hade visserligen utsatts för svidande kritik av den tidens filosofer, men de behöll likafullt sitt grepp om folkmassorna.

Efesus utan i nästan hela provinsen Asien, förlätt människor att tro att de gudar som vi gör med våra händer inte är några gudar. Det är fara att vårt yrke kommer i vanrykte och att den stora gudinnan Artemis helgedom blir räknad för ingenting!

När folket hörde detta blev de väldigt upprörda och ropade taktfast: ”Stor är efesiernas Artemis!” Hela staden blev ett enda virrvarr och alla rusade till den stora friluftsteatern, som rymde 25 000 åskådare, och där fortsatte de under ett par timmar med sitt skrik: ”Stor är efesiernas Artemis!” – och det utan att de allra flesta ens visste varför de var där. Paulus avråddes klokt nog av vänligt sinnade styresmän att ge sig in på teatern för att försvara sig inför den besinningslösa hopen.

I Apostlagärningarna får vi ytterligare kunskap om samtida trosföreställningar, och då särskilt hos de människor som i filosofin sökte en djupare mening i tillvaron. En grundtanke i den **antika grekiska filosofin** var att den tillvaro som vi ser och upplever bara är en blek avbild av den verkliga tillvaron som man föreställde sig vara av andlig natur. Hela tillvaron tänktes ha ett andligt och ett materiellt skikt, där det andliga var högre och finare medan det materiella hölls för att vara av lägre värde, eller inget värde alls. Människan betraktades som en onaturlig förening av ande och materia. Hennes strävan skulle därför bestå i att frigöra hennes andliga sida – det vill säga själen – från materiens bojor, så att den kunde stiga uppåt till en rent andlig tillvaro.

Sådana tankegångar låg bakom svårigheten att ta till sig Paulus’ predikan i **Aten** (Apg 17:16-34). Här möter Paulus några stoiska och epikureiska filosofer. Båda dessa skolbildningar ledde sitt ursprung

till omkring 300 f.Kr. **Den stoiska skolan** hade grundats av en viss Zenon. Han menade att kännetecknet på den verkligt visa människans är ett sinnelag som är orubbligt och inte låter sig påverkas av något yttre, varken ekonomi, samhällsställning eller ens egen hälsa – ja, allt såg han som likgiltigt i förhållande till förmågan att nå fullständigt herravälde över sig själv och foga sig i sitt öde.

Epikuréerna hade sitt namn efter grundaren Epikuros. Även han menade att människans mål bör vara att göra sig fri och opåverkbar av yttre omständigheter. Men medan stoikerna trodde på själens odödlighet, så förkunnade epikuréerna ”atomernas evangelium”, det vill säga att i döden upplöses inte bara människans kropp utan också hennes själ. Det heter i en epikureisk text att döden inte kommer människan vid, ty så länge människan finns så finns inte döden, och när döden väl inträder så finns inte längre människan.

För dessa ”vishetslärare” förkunnar nu Paulus att skapelsens Gud uppmanar människor att sluta upp med allt avguderi, ty han har fastställt en dag då han ska döma världen genom en man, Jesus, som stått upp från de döda. Vid dessa ord blev han avbruten. Tron på en kroppslig uppståndelse var något fullständigt omöjligt för grekisk filosofi. Om människan betraktas som en onaturlig förening av ande och värdelös materia, så är det ju ingen nackdel att denna förening blir upplöst i döden. Varför då hoppas på att den genom uppståndelsen ska återskapas? Många gjorde narr av Paulus, medan andra kunde tänka sig att höra honom tala ännu en gång. Dock hade varken tron på de gamla gudarna eller de filosofiska

funderingarna ett sådant grepp om människorna som den utbredda vidskepseln. Människor sökte sig i stora skaror till templen för att övernatta där och i drömmen få svar från den gud som man tillbad. Gudarna tänkte man sig, förmedlade också sin vilja genom präster som kunde tolka fåglarnas flykt och offerdjurens inälvor. Överlag uppfattade man alla oförutsedda händelser, såsom sol- och månförmörkelser, stormar och jordbävningar, som uttryck för gudarnas vrede, vilka måste blidkas genom en mängd av åtgärder.

Det fanns också gott om **papyrusrullar med magiska formler på olika språk** med anvisning om hur de olika bevärelserna skulle användas. I en storstad som Efesus fanns all slags sådan vidskepelse. I Apostlagärningarna 19:18-20 berättas att många av dem som hade kommit till tro bekände att de tidigare sysslat med trolldom. Nu samlade de ihop sina dyrbara skrifter med svartkonst och brände upp dem offentligt.

Mats Eskhult

Ekteskap, familie og kall - III

Barn er ekteskapets største gode. Hva sier Luther om ekteskapets hensikt?

Luther gir oss ekteskapets to sentrale formål/hensikter. Luthers definisjon:

“Men her er den sanne definisjonen: Ekteskap er den guddommelige institusjon og lovlige enhet mellom mann og kvinne *med håp om etterkommere* - eller i det minste for å unngå utukt og synd - for å ære Gud. *Dets endelige hensikt er å lyde Gud* og å være et middel mot synd; å kalle på Gud; å *begjære, elske, og oppdra barn til Guds ære*; å leve med ens hustru i frykt for Gud; og å bære korset. Men hvis ingen barn følger, burde du likevel bo fornøyd med hustruen din og unngå promiskuitet.”

Her er det helt klart at for Luther var ekteskapets sentrale hensikt, i samsvar med Guds befaling og velsignelse i 1. Mosebok 1:28 “Være fruktbare og bli mange..” å få etterkommere og å sikre menneskeheten. Det vil si: ekteskapets hensikt er ikke vår egen selvrealisering. Det er ikke personlig glede. Det handler ikke nødvendigvis om å være forelsket, selv om Luther hadde et høyt syn på ekteskapelige kjærlighet. Ekteskapets hensikt og formål er å fylle verden - og også himmelen selv.

Dessverre er dette et tema som Lutherforskningen nesten ikke har gitt noen oppmerksomhet til. Luther, derimot var absolutt ikke stille om temaet. Allerede i 1522 med: “Om det ekteskapelige liv/ *Vom ehelichen Leben*,” skrev Luther om denne grunnleggende hensikten med stor klarhet. Han skrev:

“Og Gud velsignet dem og sa til dem: “Vær fruktbare og bli mange!” (1. Mosebok 1:28) Fra dette ord blir vi sikre på at mann og kvinne bør og må komme sammen for å formere seg. Det er verken å forakte eller å latterliggjøre, da Gud her gir sine velsignelser og utfører noe over sin skapelse...”

“Dette ord som Gud taler: “Vær fruktbare og bli mange!” er ikke et bud eller en befaling, men mer enn dette. Det er nemlig et

guddommelig verk som vi ikke får lov til å hindre. Det er nødvendig på samme måte som at jeg selv er en mann, og det er mer nødvendig enn å spise og drikke. Derfor, på samme måte som at Gud ikke gir noen befaling om å være mann eller kvinne. Han skaper dem slik at de må være sånn. Han gir heller ingen befaling om å være fruktbar, men Han skaper dem slik at de må være fruktbar. Også om man ikke vil være fruktbar, kan det ikke hindres. Det går sin gang gjennom prostitusjon, utroskap og stille synder. Natur er natur og ingen tilfeldighet...”

Helt til slutten av sin karriere, opprettholdt Luther denne forståelsen av ekteskapets hovedhensikt. Gjennom sine *Forelesninger fra første Mosebok*, ble Luther aldri sliten av å peke på dette temaet med forskjellige begreper. Disse inkluderer:

Forplantning som Guds vilje, verk, ord, velsignelse, og gavn - og, litt sterkere uttrykt som Guds befaling, mandat og ordinans!

Brandt Klawitter

Enhet forut for kirkefelleskap

Ordet og sakramentene

Vi tror, lærer og bekjenner, at Gud gir oss nåde og rettferdiggjørelse gjennom gitte midler. Disse midler, som er befalt av Herren Jesus, er Ordet, Dåpen, Nattverden og Avløsningen. De kalles nådemidler, fordi Gud gjennom dem skjenker sin nåde og tilgivelse til oss mennesker.

“Ved Ordet og sakramentene som midler blir Den Hellige Ånd gitt, han som virker troen, hvor og når Gud vil, i dem som hører evangeliet” (Den augsburgske bekjennelse art V). Ordet, som er Bibelen, Guds ord, er lov og evangelium og for at kunne se det, må man skjelne mellom lov og evangelium. For selv om loven er Guds ord og nødvendig for å avsløre menneskets synder, så er den allikevel ikke et middel, som tenner troen. Det kan alene det betingelsesløse evangeliet gjøre, som forkynner nåde og syndenes forlatelse i Jesu navn og blod. Når vi taler om ordet som nådemiddel sikter vi derfor særlig til evangeliet eller Guds nådeløfter i Bibelen.

Evangeliet er forøvrig forbundet med dåpen, nattverden og avløsningen, slik at de på samme måte som det leste eller muntlig forkynte evangelium skjenker nåde, tilgivelse og evig liv. Den Hellige Ånd virker gjennom disse midler og gir gjennom disse, hva de sier. Ved å høre og ta imot evangeliet i ord og sakrament får et menneske den kristne tro og blir frelst. Og fortsetter man med stadig å bruke nådemidlene, vil man også kunne holde ut og forbli en kristen like til det siste. Noen annen måte eller vei til frelse finnes ikke.

“Evangeliet... er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker...” (Rom 1,16). Og videre: *“For dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir....Men Herrens ord blir til evig tid.”*(1 Pet 1,23.25).

Vi avviser derfor oppfatninger, som forringer eller gjør nådens midler i ord og sakramenter til intet, hva enten det skjer i lære eller praksis. Det vil si, hvor man lærer, at det er andre midler, som skjenker nåde, eller hvor

man henviser mennesket til sin egen gjerning, om det så er bønner eller de aller beste gjerninger. For det heter:

“Men da Guds, vår frelsers godhet og kjærlighet til menneskene ble åpenbar, frelste han oss, ikke på grunn av rettferdige gjerninger som vi hadde gjort, men etter sin miskunn, ved badet til gjenfødelse og fornyelse ved Den Hellige Ånd, som han rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus, vår frelser, for at vi, rettferdiggjort ved hans nåde, skulle bli arvinger til det evige liv, som vi håper på.” (Tit 3,4-7).

Partene bak dokumentet(mars 2005): Evangelisk-lutherska Bekännelsekyrkan (ELBK), Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet (LFS), Den evangelisk-lutherske Frikirke i Danmark(ELFK) og Finlands Konfessionella Lutherska Kyrka (Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko STLK).

Utlämnad - Uppväckt

*Utlämnad för våra
överträdelsers skull
Uppväckt för vår
rättfärdiggörelses
skull*

Vi är nu inne i fastetiden, veckorna av förberedelse till påsk. Att fasta kan höra samman med både sann och falsk gudsydikan. En gång fick Jesus frågan: ”Varför fastar inte dina lärjungar, när både vi och fariseerna fastar?” Nåväl, ser vi framåt till kyrkohistorien så finner vi att fastan blev ett vanligt inslag i de kristnas liv. Under medeltiden, under den katolska tiden, hade det växt fram kyrkliga ordningar där det var påbjudet med särskilda fastetider och fastedagar och därvid var det även olika hur sträng fasta som gällde.

Nu säger vi kanske att de där gamla sederna tillämpar vi inte i längre i vår tid. Nja, förvisso tillämpar vi inte dessa fasteregler i våra församlingar, men det (hoppas jag) hänger inte samman med att vi härvid skulle ha likriktats efter denna världens tänkesätt. Lite djupare än så bör väl vi gå. Vid reformationen övertog man inte, förde man inte vidare dessa medeltida fasteseder. Vi kan nog skönja två skäl. Dels deras karaktär av lagiska påbud, dels att de blott alltför lätt kom att uppfattas som en förtjänstfull gärning som bidrar till att förvärva Guds nåd och välbehag. Något kategoriskt avvisande av fastan som sådan har man dock inte;

Agostino Ciampelli, Ecce Homo, 17th century (Wicki Media Commons)

sedan bara övergavs och upphörde rätt snart. Vi kristna må i frihet fasta emellanåt eller låta bli att fasta och äta som vanligt, var och en vare viss sitt sinne och den ene får inte se ner på den andre. Så må vi se på den yttre sidan av dessa veckor.

Fastan är nu en förberedelse till påsk, vilket innebär såväl till Långfredagen som till Påskdagen. Denna dubbelhet åsyftas naturligtvis i rubriken: ”Utlämnad” och ”Uppväckt”! På svenska kan ju uttrycket ”för – skull” ange såväl orsak som syfte och ändamål (eller, om du kommer ihåg skolgrammatiken, det kan vara både kausalt och finalt). Vilken betydelse har det då här?

Utlämnad för våra överträdelsers skull

Vilka är de vi som ligger i ordet *våra* överträdelser? Jag tror inte att

någon som läser detta tvekar om svaret. Det är vi själva, vi allesammans, var och en av oss står i den kategorin inför Gud. Det står ju skrivet: ”Ingen rättfärdig finns, inte en enda, ingen förständig finns, ingen finns som söker Gud. Alla har avvikit, alla har blivit fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda.” Sådana är vi inför den helige och rättfärdige Guden, som straffar synder och överträdelser. Som en följd av att vi alla har blivit fördärvade, har vi tyvärr alla en benägenhet att ta det lätt med vår synd: Gud är ju god och överseende, så om vi bjuder till och gör vårt bästa så låter han väl udda vara jämnt. Fullt så grovt vill nog ingen uttrycka sig, men själva detta tankemönster vill så förrädiskt smyga sig på oss.

Vi behöver bara följa passionshistorien, Kristi pinas historia, för att inse hur grundfalskt detta är. Om det vore sant, varför måste då Gud bli människa i Jesus Kristus, och varför måste detta fasansfulla vederfaras honom? Vår syndaskuld inför Gud är vidare och djupare än vi någonsin kan fatta. Kunde någon försoning vara möjlig? På ett enda vis: Gud måste bli människa, ja bli den som i alla människors ställe ”fullgjorde vad vi borde”. Så blev han utlämnad för våra överträdelsers skull.

Detta är Långfredagen, den stora försoningsdagen, inte en av de årliga utan den eviga, fullkomliga försoningsdagen. När översteprästen i det gamla förbundet förrättade offerttjänsten på försoningsdagen, så bringades det försoning för hela folkets synder och överträdelser, det var

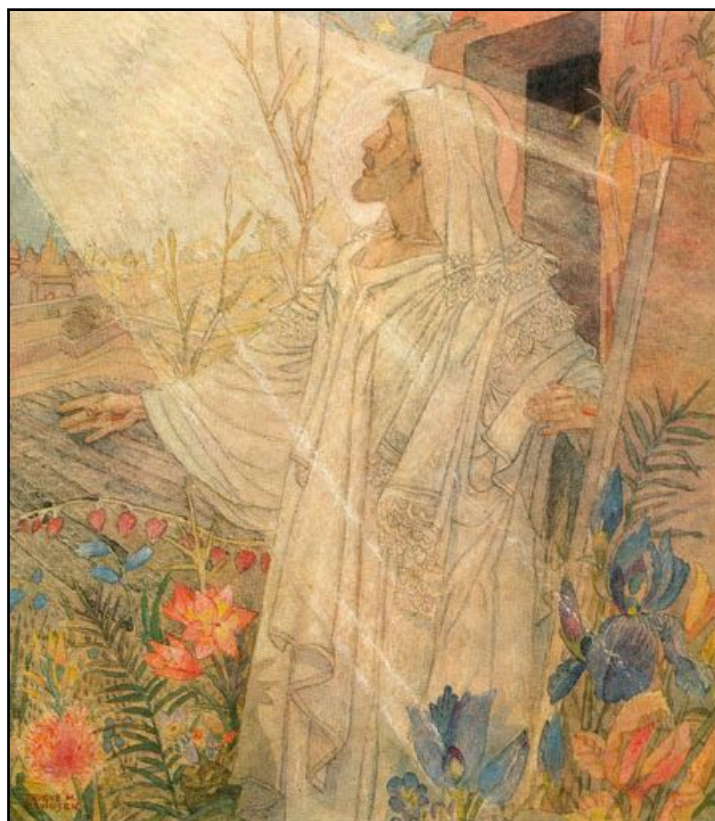
inte bara en tom symbol, men ingen överstepräst kunde när allt var fullgjort utropa: Det är fullbordat!, det måste upprepas nästa år och nästa och nästa. I det gamla Israel måste man bära fram dagliga och årliga offer. Vår himmelske överstepräst bar fram sitt offer en gång för alla och kunde med gudomlig auktoritet inför hela världen utropa just: *”Det är fullbordat!”*, ingenting ska, ingenting kan läggas till, någon upprepning ska aldrig i evighet ske. Hela världens syndaskuld är sonad och bortskaffad, och en envig rättfärdighet är vunnen för hela världen. ”Gud har icke skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla. Han är försoningen för våra synder, ja icke allenast för våra utan ock för hela världens.” Gud vare tack för Långfredagen! Ut i Jesu död min synd försvann, så är jag frälsad vorden.

Uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull

”Se, vi går nu upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till översteprästerna och de skriftlärdä. De ska döma honom till döden och utlämna honom på hedningarna, som ska håna och bespotta honom och gissla och korsfästa honom. Och på tredje dagen ska han uppstå.” När Jesus är Guds Lamm som bär världens synd – inte bara de fromma och gudfruktigas synd utan världens, den onda, gudsfrånvända och fallna världens synd, då är han Gud Lamm som bär också *min* synd. Och min synd gör ju att jag blir fördömd inför Gud om den inte sonas och bortskaffas. Därför får jag nu, inte utan bävan, följa

Frälsaren på den sista vandringen upp till Jerusalem. Kommer hans frälsargärning att räcka till även för mig? Kommer han att bära min synd ända fram eller kommer den ändå att falla tillbaka på mig själv?

Nu ser jag Långfredagens drama. Allt sker med honom precis som han har sagt: utlämnad, gisslad, bespottad och dömd att korsfästas.

Oppståndelsen av Trygve M. Davidsen

Han fullgör sitt värv och är lydig sin Faders vilja, ända upp på korset. Och därifrån hör jag honom utropa de befriande, de frikännande orden: ”Det är fullbordat!” Ja, det står skrivet: ”Gud sände inte sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom.” Den döende Frälsarens ord innebär att detta frälsningsverk nu är fullbordat. Fördömdedomens över mig och över världen har han lyft av från oss, och istället går nu en frikännande dom över mig och

över hela världen. Men vänta ett ögonblick, en liten punkt återstår: svaret från himmelen. Har Gud godkänt och godtagit att ”det är fullbordat”? Om det är så, om allt är rätt, då ska han uppstå på den tredje dagen. Idag är det fredag, då ska han uppstå på söndag, på första veckodagen. Om han då inte har uppstått, då vore vår tro fåfång, då vore vi kvar i våra synder. Men nu är det söndag, nu är det tredje dagen och vilket budskap möter oss inte: Han är inte här, han är uppstånden.

Detta är Påskdagen, Uppståndelsedagen Segerdagen!

Kristus är uppstånden, halleluja. Han är sannerligen uppstånden, halleluja.

Ja, Kristus har uppstått och graven är tom, och vi är befriade från skuld och från dom, rättfärdigförklarade. Han som blev utlämnad för våra överträdelsers skull, han är uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull. Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud. Det

betyder att Kristi uppståndelse är Guds Ja och Amen till att vi, som i oss själva är syndare, är i Kristus förklarade rättfärdiga. Halleluja!

Åke Malander